

Метелик сів на квітку і завмер.
Скрадаюся, аби його впіймати.
Стоїть край луку і сміється мати,
Я пам'ятаю день той дотепер.

Од голоду сусідський хлопчик вмер,
Усе село прийшло його ховати.
Нужда і горе не минають хати, —
Я пам'ятаю час той дотепер.

О вірше мій, на плетиво химер
Шкода святе натхнення марнувати.
Людські надії, радощі та втрати
Бентежать душу мою дотепер.

Літа минулі гудити не смію.
Живу — як можу. А пишу — як вмію.
